

El fil que ningú veia

Sota el bosc, allà on no arribava el sol, vivia un fil blanc.

Era tan prim que una engruna de terra li semblava una roca. No tenia fulles, ni flors, ni una closca lluent. Només sabia créixer a poc a poc entre les arrels.

Es deia Fil.

A sobre seu, el bosc era ple de coses que es veien.

El roure aixecava cent branques.

—Jo sostinc el cel —deia.

El rierol saltava entre les pedres.

—Jo porto l'aigua —cantava.

Les abelles anaven de flor en flor.

—Nosaltres despertem els fruits —brunzien.

En Fil els escoltava des de sota terra.

—I jo, què faig? —es preguntava.

De vegades trobava una arrel.

—Bon dia —deia en Fil.

—Bon dia —responia l'arrel.

I en Fil continuava el seu camí.

Un matí va arribar al bosc una llavor d'auró. El vent l'havia feta giravoltar durant tres dies i tres nits fins a deixar-la en un tros de terra fosca.

La llavor es va obrir. En va sortir una arrel petita i, després, una tija amb dues fulles.

—Em dic Ala —va dir el plançó.

—Jo soc en Fil.

—Ets una arrel?

—No.

—Ets un cuc?

—Tampoc.

—Llavors, què ets?

En Fil no ho sabia explicar.

—Soc això —va dir simplement.

L'Ala va enfonsar una mica més l'arrel i tots dos es van tocar.

Durant la primavera, van créixer plegats. L'Ala buscava la llum. En Fil buscava altres arrels.

Va trobar la del romaní, fina i olorosa. Va trobar la del pi, forta com una corda. Va trobar la del roure, ampla i plena de plecs.

En Fil les va tocar totes.

—Bon dia —deia.

—Bon dia —responien.

Quan va arribar l'estiu, el rierol es va anar fent petit.

Primer va deixar de saltar. Després va deixar de cantar. Al final, entre les pedres només hi quedaven alguns bassals rodons.

El roure va plegar una mica les fulles. El romaní va guardar la seva olor. Les abelles volaven més a prop de terra.

L'Ala tenia set.

La seva arrel encara era massa curta per arribar a l'aigua profunda. Les dues fulles tendres van perdre el color.

—Fil —va xiuxiuejar—, em sembla que m'estic apagant.

En Fil va córrer cap a l'arrel del roure.

—L'Ala té set.

El roure va remoure les arrels velles.

—Jo també en tinc.

En Fil va anar fins al pi.

—L'Ala té set.

—Tots en tenim —va respondre el pi.

En Fil va arribar al romaní, a les mates d'herba i als fongs petits que vivien sota les fulles seques.

A tot arreu va sentir la mateixa resposta.

—No ens en sobra.

En Fil va tornar al costat de l'Ala. Pel camí pensava en les gotes amagades dins de cada arrel. Cap arbre no en tenia prou per regalar un bassal. Cap mata no podia oferir un rierol.

Però en Fil havia tocat totes les arrels.

Va estirar una punta cap al roure i una altra cap al pi. Va fer un nus suau amb el romaní. Va obrir camins minúsculs fins als fongs, l'herba i les falgueres.

—Una gota —va demanar—. Només una.

El roure va deixar anar una gota.

El pi en va deixar anar una altra.

El romaní no en tenia una de sencera i en va donar mitja.

Les falgueres en van enviar tres de molt petites. Els fongs hi van afegir la frescor que guardaven sota els barrets.

En Fil les va portar pel seu cos prim.

La terra li pesava. Les pedres li barraven el pas. Més d'una vegada va creure que es trencaria.

Però les gotes van continuar avançant.

Una darrere l'altra.

Fins a l'Ala.

El plançó les va beure a poc a poc. L'endemà, una de les fulles es va tornar a aixecar. Al cap de dos dies, també ho va fer l'altra.

—Com ho has fet? —va preguntar l'Ala.

En Fil va mirar els camins que havia obert sota el bosc.

—Jo no tenia aigua —va dir.

I no va afegir res més.

Van passar moltes llunes abans que tornés a ploure.

Quan l'aigua va repicar sobre les fulles, el roure va obrir les branques. El rierol va reprendre la seva cançó. Les abelles van volar tan de pressa que semblaven petites espurnes.

L'Ala va créixer. Cada any feia més ombra sobre la terra. A sota, els fongs conservaven millor la humitat i en Fil podia avançar sense ressecar-se.

Un vespre, una fulla groga va caure del roure. Va quedar estesa damunt del sòl i va preguntar:

—Qui sosté el bosc quan ningú no mira?

El roure va callar.

El rierol va fer una volta entre dues pedres.

Les abelles ja dormien.

Sota terra, en Fil va tocar una arrel. L'arrel va tocar-ne una altra. I una frescor petita va recórrer el bosc de punta a punta.